

menknytnings- eller Lighedspunkt, og det er, at de ere grundforskerte allesammen. Dette viger jeg ingenlunde tilbage fra at paasta, thi selv blandt Skove med den ordinæreste Skylbsætning, Skovene med Skovskylb alene, finder man en saa stor Forskjel, at man meget godt kan finde Exempler paa, at en Skov svarer, jeg vil ikke sige dobbelt saa meget, men 5—6 Gange saameget Skovskylb som en anden Skov, der ligger i Nærheden af den og under iøvrigt aldeles ensartede Forhold. At Forholdene ere saaledes, vil heller ikke Nogen, der har tilstrækkeligt Kendskab paa dette Omraade betvivle eller bestride. Jeg tror hermed tilstrækkelig at have paavist, at Skovbeskatningen hertilands er baade ulige og ujevnt fordelt mellem de vedkommende Eiere og Brugere, og er altsaa uretfærdig. — Men hvad der maatte i Særdeleshed maatte give Anledning til Afsæ, og hvad der er i højeste Grad paafaldende, er det meget ringe Skattebidrag, som Skovene svare og stadig have svaret. Det er just ikke nogen ganske ringe Del af Landets Arealer, her er Tale om, nemlig mindst 319,000 Tdr. Land. Jeg anfører her de Dpgivelses, vi have fra statistisk Bureau. Jeg tror at vide, at Arealernes Størrelse overgaar noget det nævnte Tal; men da vi ikke have nøjagtige Dpgjørelser fra anden Side, som man tør fastholde, maa jeg henholde mig til det statistiske Bureaus Dpgivelses. De ere omtrent 20 Aar gamle og altsaa ganske vist ikke nye, men jeg anser det for rigtigt at lade dem gjælde. Jeg nævner dem ikke, fordi de forekomme mig saa overmaade imponerende store, jeg veed meget vel, at Danmarks Skovudstrækning i Forhold til Landets øvrige Arealer og i Forhold til de andre europæiske Stater ikke er just stor; men jeg nævner dem, fordi, naar man er enig i, at Skovenes Skylbsætning er saa uheldig fordelt mellem Skovene indbyrdes, som jeg allerede nu har tilladt mig at skildre dem at være, og man tillige er enig i, at denne Skylbsætning er uheldig fordelt, navnlig er altsor vinge i Forhold til Landets Ager og Engs Hartkorn, hvilket jeg tror nærmere at skulle kunne paavise, at den er, turde det maatte have sin Betydning, at Arealer ikke er mindre end 32 Kvadrat Mil. Disse Skove dele sig imidlertid i to Slags, Statskove og Privatkov, som vel begge burde komme i Betragtning ved en eventuel ny Skylbsætning; men jeg vil indrømme, at ikke begge have samme Udkomst til, at der for deres Vedkommende sættes en saadan, thi det skal indrømmes, der kan ikke gjøres et saa stort Rejsfarbigheds- eller Billighedskrav gjældende i den Grad fra Skattebyernes Side for Statskovenes Vedkommende som for de private. Jeg skal nu for et Dieblik lade Statskovenes ude af Betragtning, og da disse omtrent udgjøre 78,000 Tdr. Land, maa der altsaa for de private Skoves Vedkommende være omtrent 241,000 Tdr. Land. Jeg tager nu atter her mit Forbehold og henfører min Rilde til det statistiske

Bureau — jeg er selv af den Formening, at de private Skove udgjøre ikke saa lidt Mere. Disse Skove staa nu for en stor Del paa fortrinlige Jorder og give rigt Udbytte; det kunde vist have sin Interesse at vide Tidt om, hvorledes Skattefordelingen er, gjennemsnitlig tagen, mellem disse Skove og Landets Ager- og Enghartkorn. Dette faar man Oplysning om gennem et Skrift, som hedder "Statistiske Meddelelser", og for hvilket de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og for Ddense Amts 1ste Valgkreds (Falbe-Hansen) have Ledelsen. I dette Skrifts 9de Hefte findes af det ærede Medlem fra Ddense en Afhandling, som udkom for nogle faa Aar siden, og som refererer sig til Aarene omkring 1870, hvad Skattens Dpgivelse angaar. Det hedder deri, at Landets private Skove formenes at kunne anslaaes til en Værdi af omtrent 108 Mill. Kr., og at disse paa samme Tid svare i Skat 60,000 Kr., og man vil altsaa faae ud, at de private Skove have svaret $\frac{1}{2}$ pro mille eller 0,55 i Skat, hvorimod der af Statens Ager- og Enghartkorn, der anslaaes til en Værdi af 1,800 Mill. Kr., svares 6,400,000 Kr. i Skat, hvilket er $3\frac{1}{2}$ eller rettere 3,56 pro mille. Jeg skal ikke sige nogen Kommentar hertil; det ærede Medlem, som har skrevet dette, er tilstede her, og han vil ganske anderledes kunne give sine Oplysninger i saa Henseende, hvis han dertil maatte finde Anledning. Jeg vil kun tilføje den Bemærkning: Saavidt mig bekjendt, ere alle, som have beskæftiget sig med disse Forhold, enige med Forfatteren deri, at Skovene svare kun en ubetydelig ringe Andel i Forhold til, hvad Landets Ager- og Enghartkorn maa svare, og det lader sig paa ingen Maade korrekt udtrykke saaledes, at de svare noget mindre eller halvt saa meget; de svare kun en ganske ubetydelig Kvotabel i Forhold dertil. Hvor meget dette er, kan selvsølgelig ikke bestemte opgives, saalange vi ikke have et statistisk Materiale, hvorefter Skovenes Indtægt nogenlunde lader sig bestemme, og dette have vi ikke. Jeg skal i Forbindelse hermed nævne den Kommission, der i 1857 blev nedsat for ogsaa at behandle dette Spørgsmaal. Jeg fremhæver ikke denne Kommissions Betænkning som noget saadant Mønsterværk, jeg just med Glæde henholder mig til, men angaaende dette Spørgsmaal afgav den dog nogle Bink, som fortjene at fremdrages. Kommissionen har ganske vist ikke søgt at besvare Spørgsmaalet om Forholdet mellem de private Skoves og Landets Ager- og Enghartkorn og Forholdet mellem Beskatningen deraf, men den har meddelt, at der paa Landets samtlige Skove gik 28 Tdr. Land til 1 Td. Skovskylb; nu gaar der 2 Tdr. Skovskylb for at udrede den Skat, som hoiler paa 1 Td. Ager- og Enghartkorn. Forholdet vil altsaa blive det, at der skal 56 Tdr. Land Skov til at udrede den Skat, som paahviler 1 Td. Ager- og Enghartkorn; men samtidig gaar